

ת"פ 30669/06/16 - מדינת ישראל נגד ניקיטה קוזלוב

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 16-06-30669 מדינת ישראל נ' קוזלוב(עציר)

בפני בעניין: כב' השופט אברהם אליקים, סגן נשיא מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ניקיטה קוזלוב (עציר)

הנאשם

גזר דין

מבוא

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון שלא כולל הסכמה לעניין העונש (כתב האישום המתוקן סומן באות א והסדר הטיעון סומן באות ב).

כתב האישום המתוקן כולל שני אישומים. על פי עובדות האישום הראשון, ביום 5.6.2016 בסמוך לשעה 11:00 צעדה המתלוננת ברחוב, הנאשם ניגש אליה בהליכה מהירה משך בחוזקה שרשרת זהב שענדה על צווארה ונמלט מהמקום כשסוגר השרשרת בידו, המתלוננת החלה לרדוף אחריו אך משהבחינה כי השרשרת נפלה לתוך שמלתה חדלה מהמרדף, למתלוננת נגרמה אדמומיות בצווארה ובאיזור בית החזה ונקרע צווארון שמלתה.

בהתאם לכך הורשע הנאשם בעבירה של ניסיון לשוד, עבירה לפי סעיפים 402(א) ו-25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- החוק).

על פי עובדות האישום השני, משהבחין הנאשם כי לא הצליח לשדוד את השרשרת, שב הנאשם למקום חיפש את השרשרת ומשלא מצא אותה, הבחין באישה שזהותה אינה ידועה, הוא ניגש אליה תקף אותה בכך שמשך בחוזקה שרשרת זהב שענדה על צווארה, קרע את השרשרת ונמלט מהמקום. עוברי אורח הזעיקו את המשטרה והנאשם נתפס.

בהתאם לכך הורשע הנאשם בעבירות של תקיפה לשם גניבה- עבירה לפי סעיף 381(א)(2) לחוק וגניבה עבירה לפי סעיפים 383 ו-384 לחוק.

ראיות לעונש

2. המאשימה הגישה את רשימת מאסריו של הנאשם וגילון הרשעותיו (ט/1).

למרות גילו הצעיר, לחובת הנאשם 3 הרשעות קודמות, ההרשעה האחרונה מיום 23.5.2016 בגין עבירה של תקיפה סתם הוא נדון באותו תיק (ת"פ 55666-01-16 שלום חיפה, הוגש וסומן ט/3) ל-4.5 חודשי מאסר בפועל ו-5 חודשי מאסר על תנאי שהוא בר הפעלה, הנאשם שוחרר ממאסרו ביום 25.5.2016.

הרשעתו השנייה, מיום 27.1.2016 בגין עבירות של הצתת רכב, חבלה במזיד ברכב, קשירת קשר לפשע, שימוש ברכב ללא רשות ופגיעה בפרטיות, הוא נדון בגין אותו תיק (ת"פ 27146-11-14 בית משפט מחוזי לנוער חיפה הוגש וסומן ט/2) ל-4 חודשי מאסר בעבודות שירות ול-5 חודשי מאסר מותנה שגם הוא בר הפעלה בתיק זה. בשל מעצרו של הנאשם וחוסר האפשרות לבצע עבודות שירות הנאשם הוא נשא בעונש של 4 חודשי מאסר בפועל מיום 18.7.2016 ועד ליום 17.11.2016 תקופה בה כבר היה עצור בתיק שלפניו.

הרשעתו הראשונה של הנאשם היא מיום 9.7.2015 בגין עבירה של תקיפה סתם והיזק לרכוש במזיד, בגינה נדון בבית משפט שלום בחיפה למאסר על תנאי.

תסקיר שירות המבחן

לאחר סקירת נסיבות חייו המורכבות והתמכרותו לסמים, קצינת המבחן נמנעה מהמלצה טיפולית, להערכתה ללא שילובו בהליך טיפולי ייעודי בתחום צריכת חומרים ממכרים, הסיכון להישנות עבירות הוא גבוה. לאור החזרה לבצע עבירות, שימוש מתמשך בסמים וחוסר הרתעה מהליכים משפטיים קודמים והעדר אפיק שיקומי מתאים במסגרת הקהילה, הומלץ לשירות בתי הסוהר לשקול שילובו בהליך טיפולי מותאם לצרכיו.

תמצית טענות הצדדים

3. בטיעונו בכתב (ט/4) ובעל פה ב"כ המאשימה שם דגש על חומרת מעשיו של הנאשם, ביקש לראות בכל אישום אירוע בפני עצמו ולקבוע מתחם עונש הולם לעבירת ניסיון שוד בין 3 ל-5 שנות מאסר וביחס לעבירת תקיפה לשם גניבה וגניבה מתחם שבין 12 ל-24 חודשי מאסר ולקבוע בהתאם עונש של מספר שנות מאסר בפועל, להפעיל את שני עונשי המאסר המותנה במצטבר ביניהם ובמצטבר לעונש המאסר בתיק זה, ולא לנכות את התקופה בה היה הנאשם אסיר. בנוסף להטלת מאסר על תנאי משמעת, קנס כבד ופיצויים הולמים.

חומרה יתרה מצא ב"כ המאשימה בעובדה כי הנאשם שוחרר ממאסר בתיק אחר ביום 25.5.2016 ומספר ימים לאחר מכן ביצע את העבירות בתיק זה. הוא הפנה למדיניות הענישה ועל הצורך לבער את התופעה של ביצוע עבירות שוד, לעברו הפלילי של הנאשם וביצוע המעשים כשתלויים ועומדים נגדו שני מאסרים מותנים, לתמיכה בטענותיו הפנה לפסקי דין בהם בעבירות שוד הוטלו עונשי מאסר בפועל לתקופות של 27,30,48 חודשים ובנסיבות דומות נקבע מתחם שבין 20 ל-40 חודשי מאסר. ביחס לעבירת תקיפה לשם גניבה הפנה לפסקי דין בהם הוטלו עונשים של 8,10,18 חודשי מאסר בפועל.

4. הסנגור בטיעונו בכתב (1/ס) ובעל פה ביקש לראות בשני האישומים אירוע אחד, ניתח פסקי דין שונים והעריך כי ענישה של מספר חודשים החופפת ברובה את תקופת מעצרו של הנאשם נמצאת במתחם הענישה ההולם שהוא צריך לעמוד על עונש מאסר שבין 6 ל-24 חודשים.

מאחר וזו הפעם הראשונה שהנאשם נדון למאסר ארוך בכלא של בגירים יש לטענתו להשאיר פתח לשיקום ולצמצם את פרק הזמן בו ישהה במאסר. בטיעונו ניתח את נסיבותיו האישיות והמורכבות של הנאשם כפי שפורטו בתסקיר שירות המבחן, ביקש להתייחס לגילו הצעיר, להתייחס לתיקון המשמעותי של כתב האישום, להודאתו המהירה של הנאשם, לחיסכון בזמן השיפוטי ולקיחת האחריות ולכן להסתפק במאסר מידתי וקצר. הסנגור הסכים כי ניתן לקבוע כי שני עונשי המאסר המותנה יופעלו במצטבר, אך מאחר ושאלה זו נתונה לשיקול דעתו של בית משפט בהתחשב בנסיבותיו המיוחדות של תיק זה ביקש כי העונשים יופעלו בחופף ביניהם ובחופף לעונש המאסר בתיק, ובנוסף ביקש לנכות את מלוא ימי המעצר לרבות הימים בהם היה אסיר/עציר בשל העובדה כי מעצרו כאסיר הביא לפגיעה בתנאיו.

בטיעונו הסביר כי בעת עריכת התסקיר הנאשם נשא בעונש מאסר כך שיכולות הטיפול והשיקום היו מוגבלות, הבהיר כי התסקיר מתאר תמונת מצב של בחור צעיר שזקוק לעזרה.

עונש מאסר ממושך יפגע בנאשם ובמשפחתו, תוך שהוא הפנה לפגיעה באימו שהגיעה לכל הדיונים והביעה בתום הטיעונים דאגה לקשיי התמודדות של הנאשם בכלא של בגירים.

חשוב להזכיר כי הסנגור הדגיש כי הנאשם אינו חוזר בו מהודאתו אך לדבריו ניתן לראות כי נסיבות ביצוע עבירת ניסיון שוד הינן ברף התחתון והן דומות יותר לעבירה של תקיפה לשם גניבה שהיא עבירה בסמכות בית משפט שלום. לתמיכה בטענותיו הפנה לפסקי דין שונים בעבירות אלו בהם העונשים נעים מעבודות של"צ ועד שנת מאסר.

בתום הטיעונים הנאשם הביע צער וחרטה כינה את מעשיו מעשים שפלים והסביר כי מיד עם מעצרו הודה במיוחס לו והשתנתה חשיבתו. בתיאור נוגע ללב ובגילוי לב הוא העלה על הכתב בצורה מפורטת (4 עמודים) (2/ס) את "סיפור חייו" כמו שהוא כינה את מכתבו ובו תיאור נסיבות חייו הקשים, מגיל 14 עת הפך למכור לסמים ואלכוהול ועד ביצוע העבירות הנוכחיות כחמש שנים לאחר מכן. עוד הסביר כי כעת הוא מבין את הסבל שגרם לשתי הנשים ולמעשה זעק במכתבו לטפול כדי להיגמל מסמים.

דיון

אקדמת מילין

התקשיתי להבין את טיעוני הסנגור בתחילת טיעונו, השתמע לכאורה כי הנאשם הודה בעובדות האישום הראשון שמגבשות עבירה של ניסיון שוד למרות שלכאורה לא מדובר בניסיון שוד. כמתואר בפרוטוקול הדיון בקשתי הבהרה מהסנגור תוך הדגשה כי אתיר לנאשם לחזור בו מהודאתו, רק לאחר שהנאשם והסנגור הבהירו חד

משמעית כי הנאשם מודה בכל המיוחס לו לרבות ניסיון שוד הושלמו הטיעונים לעונש.

מיותר להזכיר כי כאשר מדובר בכתב אישום מתוקן שהוא תוצר של הסדר טיעון, אל לו לבית המשפט להיזקק לעובדות או לנסיבות שלא נכללו בכתב האישום, שבעובדותיו הודה הנאשם. ראו לעניין זה ע"פ 3060/15 אבו רגייג נגד מדינת ישראל (21.7.2015), ע"פ 4301/15 פינטו נגד מדינת ישראל (5.1.2016) ודנ"פ 623/16 פינטו נגד מדינת ישראל (8.2.2016).

האם מדובר בשני אירועים כטענת המאשימה או אירוע אחד כטענת הסנגור

לאחר בחינת טענות הצדדים אני סבור כי יש לקבוע שהעבירות בוצעו כחלק מאירוע אחד, למרות שמדובר במעשים שונים; ביחס לקורבנות שונים.

די בעיון בעובדות האישום השני כדי לראות שמדובר באירוע אחד. הנאשם משך שרשרת מצווארה של המתלוננת כמתואר באישום הראשון, נמלט מהמקום ומצא כי בידו נשאר רק הסוגר של השרשרת, זמן קצר לאחר האירוע שב הנאשם למקום וחיפש את השרשרת, לפתע הבחין באישה אחרת ואז החליט לממש את תכניתו המקורית, לזהות הקרבן כמובן לא הייתה חשיבות מבחינתו.

תיאור זה מצביע על תכנית עבריינית אחת, זהות לגבי האינטרסים המוגנים ועל קשר הדוק בין שני האישומים ולכן אני קובע כי מדובר באירוע אחד. ובהתאם לכך אקבע מתחם עונש הולם אחד לאירוע הכולל, בעת קביעת גבולות המתחם אתיחס לעובדה כי האירוע התפצל לשני מעשים, ונפגעו שתי נשים, ראו לעניין זה ע"פ 4702/15 עביד נגד מדינת ישראל (20.4.2016) וע"פ 5668/13 מזרחי נ' מדינת ישראל (17.3.2016) (להלן- עניין מזרחי), בו מנתח כב' השופט נ' סולברג גם את תזכיר חוק העונשין (הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה - תיקונים שונים), התשע"ו-2015.

למעשה אני סבור כי יש הבדל בין קביעת שני מתחמים לשני אירועים או מתחם לאירוע אחד המורכב משני מעשים ואפנה בעניין זה לפסק דינה של הנשיאה כב' השופטת מרים נאור בעניין מזרחי הנ"ל:

"גם לו היינו קובעים כי מדובר במספר אירועים, שבגינם יש להטיל כאמור עונש כולל, לא הייתה משתנה מסקנה זו. במסגרת קביעתו של עונש כולל בגין כמה אירועים, על בית המשפט להתחשב, בין היתר, במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן (סעיף 40יג) לחוק העונשין".

מתחם העונש ההולם

5. הנאשם פגע פגיעה לא חמורה בערכים חברתיים שנועדו להגן על שלמות גופם ונפשם של עוברי האורח, תחושת הביטחון האישי של כל הציבור, כבודן וקניינן של נפגעות העבירות.

הנאשם ניסה לשדוד שרשרת מצווארה של המתלוננת בדרך של משיכה בחוזקה שגם גרמה לה לאדמומיות

בצוואר ובאזור בית החזה ולקריעת צווארון שמלתה, ומשיכה בחוזקה של שרשרת אותה גנב כמתואר באישום השני. מעובדות כתב האישום המתוקן לא עולה תכנון מוקדם אלא דחף רגעי מצידו של הנאשם.

אשר למדיניות הענישה מנעד הענישה בעבירות ניסיון שוד (או שוד) הוא רחב מאוד, בין השאר בהתחשב במיהות הקרבן והאמצעי בו עשה שימוש הנאשם, במקרה זה פעל הנאשם לבד כלפי נשים בצהרי יום ובאלימות המתקרבת לרף התחתון.

עוד חשוב לציין כי על רמת הענישה ניתן ללמוד מהעונשים המקסימאליים הקבועים בחוק, הצדדים בחרו משום מה בהסדר הטיעון כי הוראת החיקוק בעבירת ניסיון שוד תהיה לפי הסעיף הקבוע לעבירה העיקרית 402(א) ביחד עם הסעיף הכללי לעבירת ניסיון סעיף 25, למרות שהמחוקק קבע עבירה מיוחדת של ניסיון שוד, סעיף 403 לחוק שהעונש הקבוע לצידה הוא 7 שנות מאסר (ראו עמוד 6 לסיכומי המאשימה ט/4 בהם מדובר על עונש מקסימלי של 14 שנה). מאחר והסדר הטיעון אינו כולל הסכמה לעניין העונש בשאלה זו אתיחס לעונש הקבוע בחוק בגין העבירה הספציפית של ניסיון שוד. לגבי העבירות באישום השני, תקיפה לשם גניבה וגניבה, העונש המקסימלי עומד על 3 שנות מאסר.

בע"פ 7952/15 אטובראן נגד מדינת ישראל (20.4.2016) התבררה מדיניות הענישה בעבירה של ניסיון שוד, באותו מקרה הנסיבות היו חמורות יותר הנאשם ניסה לשדוד עוברת אורח ולמימוש כוונותיו נאבק בה באלימות, הפילה לקרקע וגרר אותה מספר מטרים לאורך הכביש וכך נקבע באותו מקרה:

"אכן, בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתה של עבירת השוד הפוגעת פרט לנפגעי העבירה עצמם גם בתחושת הביטחון של הציבור כולו, ועל הצורך בעונשים ממשיים ההולמים את חומרתה ואת נזקיה...ואולם, חשוב לזכור כי עבירת השוד "לובשת [עבירת השוד] פנים וצורות רבות וקביעת מתחמי הענישה ההולמים בגינה מגוונת" (ע"פ 4841/13 ספי נ' מדינת ישראל, פסקה י"א (6.2.2014)). כך, אין דינו של שוד המתבצע בצוותא באישון לילה לאחר תכנון מוקדם ותוך שימוש בנשק, כדין שוד המתבצע באופן ספונטני ובלתי מתוכנן על-ידי היחיד... למעשה הפסיקה חזרה וקבעה כי במקרים כבענייננו, בהם בוצעו מעשים ללא תכנון מוקדם, ללא שימוש בנשק ומבלי שנגרמו לנפגעי העבירה נזקים חמורים, יעמוד מתחם הענישה בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין 28 חודשי מאסר בפועל".

ראו ע"פ 4125/14 חרב נגד מדינת ישראל (6.1.2015) באותו מקרה ניסה המערער לשדוד חנות מכולת באמצעות אקדח דמי, הוא הורשע בעבירה של ניסיון שוד לפי סעיפים 402(א) ו-25 לחוק. מעשיו היו פרי תכנון מוקדם וכך קבע בית משפט:

"מעשה השוד במקרה דנן לא בוצע באופן ספונטני, ...בהינתן רמת האלימות שהופעלה נגד המתלונן במקרה דנן, אשר לא הייתה מן הקשות (סעיף 40ט(10) לחוק), ואף כי אין להמעיט מן ההשפעות הנפשיות העלולות להיגרם לנפגע בעבירת שוד, דומה כי הנזק במקרה דנן אינו משמעותי וכי המתלונן הצליח די בקלות להכניע את המערער ולהבריחו מן המקום (סעיף 40ט(4) לחוק). פוטנציאל הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה אף הוא לא היה מן הגבוהים

במקרה דנן, בהינתן העובדה שהמערער השתמש באקדח פלסטיק (סעיף 40ט(3) לחוק). נסיבות אלה כולן יש בהן כדי להשפיע על מתחם העונש ההולם ואני סבורה כי במקרה דנן יש להעמידו על טווח שבין שנה לשלוש שנות מאסר בפועל".

ראו גם ע"פ 6862/13 חג'אזי נגד מדינת ישראל (7.7.2014) באותו מקרה התברר ענינו של נאשם שתלש שרשרת מצווארו של עובר אורח, הנאשם הורשע בעבירת השוד המוגמרת לפי סעיף 402(א) לחוק וכך נקבע:

"עבירות של שוד על דרך תקיפה ברחוב פוגעות לא רק בקורבן, אלא בתחושת הביטחון האזרחית הכללית. אחת הציפיות הראשונות של אנשים היוצאים מביתם לרחובות העיר היא היכולת להתנהל בביטחון וללא אימה, ולא כל שכן בסביבה היומיומית והמוכרת. על כן, אין מקום לראות את העבירה שבה נכשל המערער כעבירה קלה, גם אם קיימים מעשי שוד הנעברים בנסיבות מחמירות יותר... מתחם הענישה הראוי למקרים כאלו עומד על הטווח שבין שישה חודשים לבין 28 חודשי מאסר בפועל".

אשר לעבירה של תקיפה לשם גניבה מינעד הענישה אף גדול יותר בעיקר בשל העובדה כי היא מתבררת בבתי משפט השלום, המתחמים אליהם הפנה הסנגור בטיעונו משקפים את מדיניות הענישה לעבירה זו בלבד ממאסר על תנאי ועד 12 חודשים.

6. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק) המעשים לא היו פרי תכנון מוקדם, הנאשם פגש באקראי את כל אחת מנפגעות העבירות וביצע את זממו לאלתר. גם הנזק שנגרם או צפוי היה להיגרם אינו מהחמורים, במקרה הראשון השרשרת נשארה בסופו של יום בחזקתה של המתלוננת, נגרמה לה אדמומיות בצוואר ושמלתה נקרעה ואני משוכנע כי גם הבהלה שפקדה אותה הגם שניסתה לתפוס את הנאשם ליוו אותה זמן לא קצר לאחר מכן, במקרה השני הנאשם גנב את השרשרת מצווארה של אשה שלא אותרה עד היום, במקרה זה לא ידוע אם נגרם נזק פיסי מעבר לכך.

בעת קביעת גבולות המתחם אקח בחשבון את גילו הצעיר של הנאשם, יליד 7.6.1997 שהיה בן 19 שנה במועד האירוע.

בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות אני קובע כי מתחם העונש ההולם במקרה זה הוא מאסר במתחם שבין 6 ל-24 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים

7. סיפור חייו של הנאשם נוגע ללב, מגיל 14 הוא הפך למכור לסמים ולמרות גילו הצעיר מצא עצמו מנסה לממן צריכת סמים ואלכוהול ובמקרה שלפניי באמצעות ביצוע עבירות רכוש. בעברו גם אשפוזים (ראו עמוד 3 לתסקיר פסיקה רביעית).

שירות המבחן לא המליץ על שיקום באמצעות טיפול במסגרת הקהילה בין השאר בשל אי שיתוף פעולה מצד הנאשם לטיפול גמילה מסמים במסגרת בית הסוהר, בנסיבות אלו העונש המתאים יהיה בתום מתחם העונש ההולם, אך חשובה הערכת שירות המבחן שמוזכרת מספר פעמים בתסקיר, בהעדר תכנית טיפול שיקומית הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק הינו גבוה.

בנסיבות אלו נדרש לטעמי איזון לגבי משך התקופה בה ישהה הנאשם במאסר, תקופה שתאפשר שילובו בהליך גמילה יעיל מצד אחד ותשאיר פתח של תקווה והפחתת הקשיים עליהם הצביע הנאשם כשמדובר בצעיר שנושא עונש מאסר ביחד עם בגירים.

8. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא' לחוק), מקובלת עליי טענת הסנגור לפיה מאסר ממושך יפגע בנאשם הצעיר ובאימו. ראו לעניין התחשבות בגילו של הנאשם, ע"פ 8487/15 פלוני נגד מדינת ישראל (8.11.2016), באותו מקרה היה הנאשם בן 18 ו-7 חודשים:

"ראוי להדגיש כי אמנם בע"פ 7781 פלוני נ' מדינת ישראל (25.6.2013), אליו הפנה המערער, נקבע כי יש מקום להתייחס במסגרת שיקולי הענישה לייחודיותה של קבוצת ה"בגירים הצעירים". עם זאת, בפסיקה מאוחרת יותר הוטעם כי השיקולים בדבר גילו של הנאשם מוצאים את ביטויים במסגרת השיקולים המותווים בחוק, כגון יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, לרבות בשל גילו (סעיף 40ט(א)(6) ו-(7)), הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו (סעיף 40יא(1)); וכן בשיקולי השיקום (סעיף 40ד(א)). בהתאם, נפסק כי יש לבחון שיקולים אלה בכל מקרה של נאשם "בגיר צעיר" לגופו של המקרה".

באופן בולט לזכותו של הנאשם עומדת נטילת האחריות על מעשיו, במהלך הטיעון לעונש ובמכתבו (2/ס) הוא שב והבהיר כי הוא מודה בכל המיוחס לו, כינה את מעשיו שפלים והביע אמפתיה לסבלן של שתי הנשים בהן פגע. הודאתו חסכה מהמתלוננת לבוא ולהעיד על אותו ניסיון שוד.

אקח בחשבון את נסיבות החיים הקשות של הנאשם שהייתה להן בפועל השפעה על ביצוע העבירות ואפנה בעניין זה לתיאור בתסקיר ובמכתבו של הנאשם.

לחובתו של הנאשם עומד עברו הפלילי, למרות גילו הצעיר הוא הורשע 3 פעמים בעבירות חמורות, וביצע כאמור את העבירות בתיק שלפניי כשתלויים ועומדים נגדו שני מאסרים על תנאי (האחרון הוטל ביום 23.5.2016, העבירות בתיק זה בוצעו ביום 5.6.2016).

הסנגור מסכים כי אין מניעה להפעיל את שני המאסרים המותנים במצטבר כבקשת המאשימה אך מאחר והדבר נתון לשיקול דעת בית משפט הוא ביקש שלא לעשות כן בהתחשב בנסיבותיו המיוחדות של הנאשם.

לעניין האפשרות להפעלת שני המאסרים המותנים במצטבר אפנה לפסק דיני בע"פ 16297-07-14 מדינת ישראל נגד גנאם (18.9.2014). בסופו של יום מקובלת עליי עמדת הסנגור ואני סבור כי בנסיבותיו המיוחדות

של תיק זה וכחלק מתמריץ לנאשם לשתף פעולה על מנת שייגמל מהחומרים הממכרים, העונשים יופעלו בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש שאטיל בתיק זה.

אשר לניכוי ימי מעצר, בהתחשב בעקרון ההלימה אין הצדקה לנכות ימים בהם נשא הנאשם עונש מאסר בתיק אחר, אתחשב בעובדה כי תנאיו של אסיר שנתון גם במעצר קשים יותר תנאי אסיר רגיל.

סיכום

לאור האמור לעיל אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

שמונה חודשי מאסר בפועל.

על מנת לתת לנאשם פתח של תקווה ועידוד לעניין שיקומו ובהתחשב כאמור בכנות ובפתיחות במכתבו (2/ס) אפעיל בחופף את שני עונשי המאסר המותנה בני חמישה חודשי מאסר כל אחד (האחד הוטל בת"פ 33666-01-16 שלום חיפה והשני בת"פ 27146-11-14 מחוזי לנוער חיפה) ושניהם ביחד במצטבר למאסר בתיק זה.

כך שבסה"כ ירצה הנאשם עונש של 13 (שלוש עשרה) חודשי מאסר בפועל.

הנאשם נעצר ביום 5.6.2016, במהלך תקופת מעצרו נדון למאסר בו נשא מיום 18.7.2016 ועד 17.11.2016 ולכן ינוכו רק הימים בהם היה עציר ולא אסיר דהיינו מיום 5.6.2016 ועד 18.7.2016 ומיום 17.11.2016 ועד היום.

שישה חודשי מאסר על תנאי, הנאשם לא ישא את עונש המאסר על תנאי אלא אם יעבור תוך שנתיים עבירת אלימות שהיא עוון ויורשע בשל עבירה כזאת תוך תקופת התנאי או לאחריה.

שנים עשר חודשי מאסר על תנאי, הנאשם לא ישא את עונש המאסר על תנאי אלא אם יעבור תוך שנתיים עבירת אלימות שהיא פשע ויורשע בשל עבירה כזאת תוך תקופת התנאי או לאחריה.

בהתחשב בגילו הצעיר של הנאשם, במאסרו הממושך ובהיקף הפגיעה במתלוננת, לא אחייב אותו לפצות את המתלוננת ולא אטיל עליו קנס, אין בקביעה זו כדי למנוע מהמתלוננת באישום הראשון, או נפגעת העבירה באישום השני (שלא אותרה עד היום) כדי לתבוע פיצוי בהליך נפרד.

אני מפנה את תשומת לב שירות בתי הסוהר להמלצת שירות המבחן לשקול שילובו של הנאשם בהליך טיפולי

מותאם לצרכיו ואני מצפה מהנאשם לשתף פעולה בכל הליך טיפולי

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, ו' כסלו תשע"ז, 06 דצמבר 2016, בנוכחות ב"כ המאשימה עו"ד פסקל, הסנגור אסף צברי והנאשם באמצעות שב"ס.